ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 14ης Οκτωβρίου 1992 *

Στην υπόθεση C-262/91,

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Johannes Føns Buhl, νομικό σύμβουλο, και τον Antonio Aresu, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Roberto Hayder, εκπρόσωπο της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

προσφεύγουσα,

κατά

Ιταλικής Δημοκρατίας, εκπροσωπουμένης από τον καθηγητή Luigi Ferrari Bravo, επικεφαλής του τμήματος διπλωματικών διαφορών του Υπουργείου Εξωτερικών, επικουρούμενο από τον Ivo Braguglia, δικηγόρο, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο την ιταλική πρεσβεία, 5, rue Marie-Adélaïde,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο να αναγνωριστεί ότι η Ιταλική Δημοκρατία, μη λαμβάνοντας τα επιβαλλόμενα μέτρα για την εκτέλεση των αποφάσεων της 24ης Νοεμβρίου 1987, 124/86, Επιτροπή κατά Ιταλίας (Συλλογή 1987, σ. 4661), και 125/86, Επιτροπή κατά Ιταλίας (Συλλογή 1987, σ. 4669), παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 171 της Συνθήκης ΕΟΚ,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους O. Due, Πρόεδρο, G. C. Rodríguez Iglesias, M. Zuleeg και J. L. Murray, προέδρους τμήματος, G. F. Mancini, F. A. Schockweiler, J. C. Moitinho de Almeida, P. J. G. Kapteyn και D. A. O. Edward, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

γενικός εισαγγελέας: C. O. Lenz
γραμματέας: L. Hewlett, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έκθεση του εισηγητή δικαστή,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 1ης Ιουλίου 1992,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 11 Οκτωβρίου 1991, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων άσκησε, δυνάμει του άρθρου 169 της Συνθήκης ΕΟΚ, προσφυγή με την οποία ζητεί να αναγνωριστεί ότι η Ιταλική Δημοκρατία, μη λαμβάνοντας τα επιβαλλόμενα μέτρα για την εκτέλεση των αποφάσεων της 24ης Νοεμβρίου 1987, 124/86, Επιτροπή κατά Ιταλίας (Συλλογή 1987, σ. 4661), και 125/86, Επιτροπή κατά Ιταλίας (Συλλογή 1987, σ. 4669), παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από το άρθρο 171 της Συνθήκης ΕΟΚ.

2 Με τις δύο αυτές αποφάσεις, το Δικαστήριο έκρινε ότι η Ιταλική Δημοκρατία, μη θεσπίζοντας, εντός της ταχθείσας προθεσμίας, τις αναγκαίες διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί αντιστοίχως, αφενός, με την οδηγία 83/183/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 28ης Μαρτίου 1983, σχετικά με τις φορολογικές ατέλειες που εφαρμόζονται στις οριστικές εισαγωγές από κράτος μέλος προσωπικών ειδών που ανήκουν σε ιδιώτες και, αφετέρου, με την οδηγία 83/181/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 28ης Μαρτίου 1983, για τον καθορισμό του πεδίου εφαρμογής του άρθρου 14, παράγραφος 1, στοιχείο δ', της οδηγίας 77/388/ΕΟΚ για την απαλλαγή από τον φόρο προστιθεμένης αξίας ορισμένων οριστικών εισαγωγών αγαθών, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΟΚ.

3 Επειδή η Ιταλική Δημοκρατία δεν κοινοποίησε στην Επιτροπή τις διατάξεις που θα έπρεπε να θεσπίσει προκειμένου να εξασφαλίσει τη συμμόρφωση προς τις δύο προαναφερθείσες αποφάσεις, η Επιτροπή κίνησε την προβλεπόμενη στο άρθρο 169 της Συνθήκης ΕΟΚ διαδικασία, στο πέρας της οποίας άσκησε την παρούσα προσφυγή λόγω παραβάσεως.

4 Στην έκθεση του εισηγητή δικαστή αναπτύσσονται διεξοδικώς τα πραγματικά περιστατικά τα της εξελίξεως της διαδικασίας καθώς και οι ισχυρισμοί και τα επιχειρήματα των διαδίκων. Τα στοιχεία αυτά της δικογραφίας δεν επαναλαμβάνονται στη συνέχεια παρά μόνο καθόσον αυτό απαιτείται για τη συλλογιστική του Δικαστηρίου.

5 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι το γεγονός ότι η Ιταλική Δημοκρατία δεν έχει ακόμα θεσπίσει τις αναγκαίες διατάξεις προκειμένου να προσαρμόσει την εθνική νομοθεσία στις δύο αποφάσεις της 24ης Νοεμβρίου 1987 συνιστά παράβαση της προβλεπομένης στο άρθρο 171 της Συνθήκης ΕΟΚ υποχρεώσεως για τη λήψη των μέτρων που συνεπάγεται η εκτέλεση αποφάσεως του Δικαστηρίου.

6 Η Ιταλική Δημοκρατία περιορίζεται να δηλώσει ότι το αναγκαίο για την εκτέλεση των δύο αποφάσεων του Δικαστηρίου νομοθετικό κείμενο πρόκειται να ψηφιστεί προσεχώς από τη Βουλή.

7 Πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, μολονότι το άρθρο 171 της Συνθήκης ΕΟΚ δεν προσδιορίζει την προθεσμία εντός της οποίας πρέπει να λάβει χώρα η εκτέλεση μιας αποφάσεως, η ανάγκη άμεσης και ομοιόμορφης εφαρμογής του κοινοτικού δικαίου επιβάλλει την άμεση έναρξη της διαδικασίας εκτελέσεως και την περάτωσή της το ταχύτερο δυνατό (βλ. απόφαση της 13ης Ιουλίου 1988, 169/87, Επιτροπή κατά Γαλλίας, Συλλογή 1988, σ. 4093, σκέψη 14).

8 Επομένως, διαπιστώνεται η ύπαρξη παραβάσεως σύμφωνα με το αίτημα της Επιτροπής.

Επί των δικαστικών εξόδων

9 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Δεδομένου ότι η Ιταλική Δημοκρατία ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

αποφασίζει:

1) Μη λαμβάνοντας τα επιβαλλόμενα μέτρα για την εκτέλεση:

— της αποφάσεως της 24ης Νοεμβρίου 1987, 124/86, Επιτροπή κατά Ιταλίας (Συλλογή 1987, σ. 4661), όπου το Δικαστήριο αποφάσισε ότι:

« Η Ιταλική Δημοκρατία, μη θεσπίζοντας εντός της ταχθείσας προθεσμίας τις αναγκαίες διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί με την οδηγία 83/183/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 28ης Μαρτίου 1983, σχετικά με τις φορολογικές ατέλειες που εφαρμόζονται στις οριστικές εισαγωγές από κράτος μέλος προσωπικών ειδών που ανήκουν σε ιδιώτες, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΟΚ. »,

— και της αποφάσεως της 24ης Νοεμβρίου 1987, 125/86, Επιτροπή κατά Ιταλίας (Συλλογή 1987, σ. 4669), όπου το Δικαστήριο αποφάσισε ότι:

« Η Ιταλική Δημοκρατία, μη θεσπίζοντας εντός της ταχθείσας προθεσμίας τις αναγκαίες διατάξεις προκειμένου να συμμορφωθεί με την οδηγία 83/181/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 28ης Μαρτίου 1983, για τον καθορισμό του πεδίου εφαρμογής του άρθρου 14, παράγραφος 1, στοιχείο δ', της οδηγίας 77/388/ΕΟΚ για την απαλλαγή από τον φόρο προστιθεμένης αξίας ορισμένων οριστικών εισαγωγών αγαθών, παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει από τη Συνθήκη ΕΟΚ. »,

η Ιταλική Δημοκρατία παρέβη τις υποχρεώσεις που υπέχει δυνάμει του άρθρου 171 της Συνθήκης ΕΟΚ.

2) Καταδικάζει την Ιταλική Δημοκρατία στα δικαστικά έξοδα.

Due Rodríguez Iglesias Zuleeg Murray

Mancini Schockweiler Moitinho de Almeida Kapteyn Edward

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 14 Οκτωβρίου 1992.

Ο Γραμματέας

J.-G. Giraud

Ο Πρόεδρος

O. Due